

Sygn. akt IV CSK 104/15

POSTANOWIENIE

Dnia 21 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa R. G.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie Lubelskiemu
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 28 października 2014 r., sygn. akt I ACa 446/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 28 października 2014 r. oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 31 marca 2014 r., którym Sąd Okręgowy ustalił nieistnienie przejścia z mocy prawa - na podstawie art. 2 ust. 1 lit. b dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (jedn. tekst: Dz.U. z 1945 r. Nr 3, poz. 13 ze zm. - dalej: „dekret o reformie rolnej”) - na rzecz Skarbu Państwa nieruchomości o obszarze 4,46 ha położonych w Kolonii S., objętych księgą wieczystą nr [...], oznaczonych obecnie w ewidencji gruntów jako działki: nr [...]1 o obszarze 1,47 ha, nr [...]2 o obszarze 0,53 ha, nr [...]3 o obszarze 1,20 ha, nr [...]4 o obszarze 0,34 ha, nr [...]5 o obszarze 0,21 ha i nr [...]6 o obszarze 0,71 ha. Powołując się na podstawę kasacyjną określoną w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. wniósł o „...uchylenie i zmianę wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 28 października 2014 r., sygn. akt I A Ca 446/14 w całości przez uwzględnienie apelacji i zmianę wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 31 marca 2014 r., sygn. akt I C 1201/12 przez oddalenie powództwa...”.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Twierdził, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Apelacyjny - przyjmując, że w okolicznościach sprawy powód ma interes prawny w wytoczeniu powództwa o ustalenie, iż Skarb Państwa nie nabył przedmiotowych nieruchomości na podstawie art. 2 ust. 1 lit. b dekretu o reformie rolnej - w sposób „oczywisty i rażący” naruszył art. 189 k.p.c.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżący nie wykazał tak rozumianej oczywistości, ograniczył się bowiem do powtórzenia argumentów przytoczonych w uzasadnieniu powołanej podstawy kasacyjnej, wypełnionej zarzutem naruszenia art. 189 k.p.c. przez przyjęcie, że powód ma interes prawny w wytoczeniu powództwa o ustalenie.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącego przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na zasadzie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., przyjmując za podstawę określenia ich wysokości § 6 pkt 7 w związku z § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r.

w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).

l.n